ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κείμενο του Νίκου Ρωμανού σχετικά με την δικαστική απόφαση για τον Κορκονέα

Ένα σύνθημα η αφετηρία του οποίου βρίσκεται στα μητροπολιτικά κέντρα των Η.Π.Α την δεκαετία του 80΄ από τις κοινότητες των αφροαμερικανών οι οποίες μέσω αυτού προσπαθούσαν να αποτυπώσουν την ασυδοσία και την ατιμωρησία των αστυνομικών δυνάμεων και των ρατσιστών στις διαρκείς δολοφονικές επιθέσεις εις βάρος τους.

Για όποιον επιδιώξει να ξεφύγει από τον πολιτικό λαϊκισμό, τις κοντόφθαλμες διαπιστώσεις και τους φτηνούς θεατρινισμούς θα δει ότι τόσο οι αστυνομικές δολοφονίες όσο και η μετέπειτα ευνοϊκή ποινική μεταχείριση των δολοφόνων δεν είναι ένα σημείο εκτροπής από την δημοκρατική ομαλότητα, αλλά αντίθετα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της, σάρκα από την σάρκα της, αποτελεί προϋπόθεση για την εύρυθμη λειτουργία της κρατικής μηχανής.

Ο Κορκονέας δεν θα μπορούσε να είναι η εξαίρεση σε αυτή την συνθήκη. Μόνο στην σύγχρονη μεταπολιτευτική ιστορία δεκάδες αστυνομικές αλλά και παρακρατικές δολοφονίες έχουν συγκαλυφθεί και οι δράστες έχουν απολαύσει την ιδιαίτερα επιλεκτική ευαισθησία της δικαστικής εξουσίας. Το ίδιο θα δει κανείς και για όποιον μελετήσει την ιστορία της αστυνομικής βίας στις Η.Π.Α και την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Από τις δεκάδες προκλητικές αποφάσεις υπέρ των μπάτσων – δολοφόνων για τα θύματα της κοινότητας των μαύρων στις Η.Π.Α, στον Μελίστα που δολοφόνησε τον 15χρονο αναρχικό Μιχάλη Καλτεζά και τον δολοφόνο του Κάρλο Τζουλιάνι στην Ιταλία. Μια ματωμένη πραγματικότητα κρατικής βίας, δικαστικής αυθαιρεσίας, δημοσιογραφικής διαστρέβλωσης και πολιτικής αλητείας κρύβεται κάτω από τις στολισμένες βιτρίνες, την οικονομική ανάπτυξη, τους θετικούς δείκτες των οίκων αξιολόγησης και την κατασκευασμένη πεποίθηση ότι “όλα βαίνουν καλώς” που προσφέρει ο καπιταλισμός στους υπηκόους του.

Η προκλητική ποινή των 13 ετών στον Κορκονέα και η αθώωση του Σαραλιώτη που

επιφύλαξε το εφετείο της Λαμίας στους μπάτσους – δολοφόνους ήταν μια πολιτική απόφαση με όλη την σημασία της λέξης.

Μια απόφαση που επιβραβεύει την δολοφονική αστυνομική βία ακόμα και αν στρέφεται ενάντια σε νεολαίους.

Μια απόφαση που στέλνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα προκλητικής ασυλίας στους κατασταλτικούς μηχανισμούς : "Έχετε το ελεύθερο να δολοφονήσετε όποιον δεν συμμορφώνεται με τις υποδείξεις σας χωρίς συνέπειες".

Μία απόφαση που ουσιαστικά οπλίζει την σφαίρα στην θαλάμη των ένοπλων φρουρών της έννομης τάξης μπροστά στις νέες κατασταλτικές σταυροφορίες που οργανώνει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με στόχο το ανατρεπτικό κίνημα.

Είναι τρομακτικό το μέγεθος της υποκρισίας και της πολιτικής χυδαιότητας εκ' μέρους της Νέας Δημοκρατίας και των εκδοτικών ομίλων που την στηρίζουν όταν υποστηρίζουν ότι για την συγκεκριμένη δικαστική απόφαση ευθύνεται ο νέος ποινικός κώδικας, όταν γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι συγκεκριμένες δικαστικές αποφάσεις καμία σχέση δεν έχουν με ποινικούς κώδικες αλλά με την ουσία του κράτους.

Είναι τρομακτικό το μέγεθος της υποκρισίας όταν εδώ και δεκαετίες η δικαστική εξουσία με παλιούς και νέους ποινικούς κώδικες, δίνει προκλητική ποινική ασυλία στους ένστολους μισθοφόρους για κάθε πράξη αστυνομικής βίας, συγκαλύπτει τους διεφθαρμένους αξιωματούχους της πολιτικής ελίτ για κάθε τυχόν εμπλοκή τους σε οικονομικά σκάνδαλα, κλείνει τα μάτια όταν τα καράβια της επιχειρηματικής ελίτ περνάνε γεμάτα πρέζα από μπροστά της.

Είναι τρομακτικό το μέγεθος της υποκρισίας όταν όλο αυτό το πολιτικό και επιχειρηματικό σκυλολόι ούρλιαζε στα τηλεοπτικά παράθυρα για τις νόμιμες ανάσες ελευθερίας του Δημήτρη Κουφουντίνα ενώ παράλληλα μεθόδευσε ενάντια στους ίδιους τους νόμους τους το νέο καθεστώς εξαίρεσης που βιώνει, να μιλάει για αποφάσεις της δικαιοσύνης που πρέπει να γίνουν σεβαστές.

Είναι τρομακτικό το μέγεθος της υποκρισίας όταν χιλιάδες κρατούμενοι και οι οικογένειες τους βιώνουν καθημερινά την σιδερένια πυγμή της αστικής δικαιοσύνης η οποία επικυρώνει τα διαβιβαστικά της αστυνομίας φορτώνοντας στις κλούβες που γυρνάνε στις φυλακές σώματα γεμάτα με απελπισία και κατεστραμμένη ψυχοσύνθεση.

Στον ψηφιακό κόσμο που διαρκώς κερδίζει έδαφος πάνω στον υλικό, η παραπληροφόρηση, οι τεχνικές μαζικής χειραγώγησης, ο έλεγχος της μαζικής ψυχολογίας μέσα από διαφημίσεις, δελτία ειδήσεων, δημοσιολόγους, κυβερνήσεις, είναι η νέα πραγματικότητα με την οποία πρέπει να αναμετρηθούν οι άνθρωποι που αγωνίζονται για την ελευθερία. Είναι η φωνή του σύγχρονου καπιταλιστικού Matrix μέσα στο κεφάλι του καθενός και της καθεμίας που μέσα από εικονικούς βομβαρδισμούς διατάζει, απειλεί, σαγηνεύει, δελεάζει, αποπροσανατολίζει. Είναι η φωνή που μας θέλει υπάκουους καταναλωτές, αδιάφορους πολίτες, πειθήνιους εκτελεστές των κρατικών διαταγών, υποταγμένους θεατές στα εγκλήματα του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στις ζωές μας.

Είναι από την άλλη πλευρά η δική μας φωνή που θέλουμε να γίνει δυνατή. Είναι η φωνή της ανατρεπτικής συνείδησης που θα μιλήσει την γλώσσα της αλήθειας για τον κόσμο της εξουσίας και τις προθέσεις του. Που θα αναγνωρίσει στο πρόσωπο της αστικής δικαιοσύνης έναν σκληρό μηχανισμό ταξικής κυριαρχίας για την αναπαραγωγή των συμφερόντων του κράτους και του κεφαλαίου ανεξάρτητα από την πολιτική τους εκπροσώπηση, που θα αναλύσει με τρόπο διεξοδικό τις αντιφάσεις της, την εξόφθαλμη υποκρισία της, την ταξική της μεροληψία, την στρατηγική της στόχευση για την ποινική καταστολή του “εσωτερικού εχθρού”, την συγκάλυψη και την ευνοϊκή αντιμετώπιση όσων βρίσκονται στο δικό της στρατόπεδο.

“Δικαιοσύνη; Θα βρεις δικαιοσύνη στον άλλο κόσμο. Σ’ αυτή τη ζωή έχουμε μόνο νόμους” (William Gaddis)

Παραφράζοντας την φράση του William Gaddis μπορούμε να πούμε ότι δικαιοσύνη δεν θα βρουν σε αυτό τον κόσμο οι οικογένειες των θυμάτων της αστυνομικής βίας, όσοι ξυλοκοπήθηκαν και βασανίστηκαν μέσα στα αστυνομικά τμήματα, όσοι αναζητούν την επιβίωση τους σε κάδους σκουπιδιών και φιλανθρωπικά συσσίτια, όσες οικογένειες είδαν τους ανθρώπους τους να βουτάνε από τις ταράτσες σπρωγμένοι από τα χέρια τραπεζιτών, πολιτικών και κάθε λογής άριστων, όσοι πρόσφυγες θαφτήκαν με ανώνυμες επιγραφές στον βυθό της Μεσογείου, όσοι περιμένουν στριμωγμένοι στις ουρές του ΟΑΕΔ, όσοι έχουν κάνει “σπίτι” τους τις υπόγειες διαβάσεις και τα πεζοδρόμια των εμπορικών δρόμων, όσοι πέθαναν σε κάποιο δολοφονικό “εργατικό ατύχημα” στον βωμό της καπιταλιστικής ανάπτυξης και κερδοφορίας ανάμεσα σε σκαλωσιές και τσιμέντο.

Η απόφαση του εφετείου για τον Κορκονέα και τον Σαραλιώτη με όλες τις προκλητικές σημαιολογίες που αυτή κουβαλάει, και τα μηνύματα που εκπέμπει δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα στιγμιότυπο του κοινωνικού πολέμου της εποχής μας. Μια στιγμή

νόμιμης αποκατάστασης της κρατικής βίας και αυθαιρεσίας, μια στιγμή επαναδιατύπωσης των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών, μια στιγμή επαναφοράς της συλλογικής ιστορικής μνήμης για το ανατρεπτικό κίνημα.

Στις δύσκολες μέρες που έρχονται για τους ανθρώπους που αγωνίζονται για την ισότητα και την ελευθερία η συγκεκριμένη στιγμή πρέπει και θα λειτουργήσει ως μια ακόμα απόδειξη της δικαιοπραξίας του ανατρεπτικού αγώνα.

Νίκος Ρωμανός

Υ.Γ: Έχει διατυπωθεί από διάφορα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε η άποψη ότι η απόφαση του εφετείου μου ήταν αυτή που οδήγησε στην αποφυλάκιση μου. Προς αποκατάσταση της αλήθειας λοιπόν η αποφυλάκιση μου ήταν προδιαγεγραμμένη για το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα έχοντας εκτίσει το σύνολο των ποινών μου χωρίς την απόφαση του συγκεκριμένου εφετείου. Ακόμα και με την συγκεκριμένη απόφαση το αποτέλεσμα δεν παύει να είναι προκλητικό αν σκεφτεί κανείς ότι καταδικάστηκα σε 14 χρόνια για τους εμπρησμούς στα προσωπικά οχήματα του Παπαντωνίου. Προφανώς τα καμμένα αμάξια του χρήζουν αυστηρότερης ποινικής αντιμετώπισης από μια κρατική δολοφονία στον μαγικό κόσμο της αστικής δημοκρατίας με τον απεριόριστο σεβασμό στην ανθρώπινη ζωή.